

és örömet a szabadításért. Az Isten előtt való bűnössé lételnek az a titka, hogy egyszerre úgy tűnik fel és úgy érkezik hozzám az én életem, mint egyetlen hatalmas vád, mely elől sehová sem rejtőzhetem el, mert ez az én életem és le nem tagadhatom, *hozzám jön, előttem áll* s nem lehetek távoli szemlélője neki, megfog, magával ragad. Ha ez megtörténik, hogy Jézus Krisztust szólni engedem ebben a szükségben és szorongatásban, a saját vétkem szükségében és szorongatásában, kibeszélhetetlen öröm származik ebből számomra. Szorongattatom, de *Ő* szabadnak nyilvánít; vádoltatom, de *Ő* elengedi vétkeimet. Ez az öröm! De ez még nem az utolsó szó ebben a történetben. „És bevívén őket házába, asztalt teríte nekik és egész háznépével egyben örvendezte, hogy hitt az Istennek“, ez áll még a tömlöctartóról. Egy, kettő, talán egy maroknyi ember megtanult hinni Jézus Krisztusban, mint ez a tömlöctartó és csakhamar a melegségnek, az örömelek, a szeretetnek és testvérieségnek áradata áramlik szét. Az egész házra, egy egész kis társadalomra van jelentősége annak, hogy *egy* közülük megszabadult a bűn nyomorúságából. Ilyen emberek törnek meg a jég hidegét és keménységét, amelyet a világ olyan könyörtelenül készít mások számára, ilyen emberek tudnak felrázni másokat is. Váratlan, különös dolgok történnek körülöttük; a fogoly testvérévé lesz kínzójának és vele egy asztalhoz ül. A megbocsátáshoz az is hozzátartozik, hogy békítő hatalommá válik az emberek között.

Nem látjuk-é, hogy ez az egyetlen dolog, amire nekünk is szükségünk volna? Nem látjuk-é, hogy egy maroknyi Krisztusban hívő emberre, Istenhez tapadt, bűnből és nyomorúságból Isten után kérdező anyákra, apákra, papokra, gyülekezeti tagokra és ifjúságra van ma szükség? Ha ilyenek leszünk, csak azután ömlenek át a mi időnkön és világunkon az igazságnak és békének árai. Nem Isten az oka annak, hogy ebben még mindig hiány van. Az Úr Jézus Krisztusba vetett igaz hithez hozzátartozik tudni azt, hogy Isten ma is megmutatja az *Ő* nevének hatalmát és ma is megtapasztalhatjuk az *Ő* erejét.

Az egyház bűnbánata.

Közelgetnek vala pedig *ő* hozzá a vámszedők és a bűnösök mind, hogy hallgassák *őt*. És zúgolódának a farizeusok és az irástudók, mondván: Ez bűnösöket fogad magához, és velök együtt eszik. *Ő* pedig ezt a példázatot beszélé nekik mondván: Egy embernek vala két fia; és monda az ifjabbik az *ő* atyjának: Atyám add ki a vagyomból rám eső részt! És az megosztá köztök a vagyont. Nem sok nap mulva aztán a kisebbik fiu összeszedvén mindenét, messze vidékre költözék; és ott eltékozla vagyont, mivelhogy dobzódva élt. Minekutána pedig mindent elköltött, támad a nagy éhség azon a vidéken és *ő* kezdte szükségét látni. Akkor elmenvén, hozzá szegődék annak a vidéknek egyik polgárához; és az elküldé *őt* az *ő* mezeire disznókat legeltetni. És kívánja vala megtölteni az *ő* gyomrát azzal a moslékkal, amit a disznók ettek; és senki sem ad vala néki. Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg! Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám vétkeztem az ég ellen és te ellened. És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam; tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy! És felkélvén, elméne az *ő* atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátá *őt* az *ő* atyja, és megeseék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék és megcsókolgatá *őt*. És monda néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam! Az atyja pedig monda az *ő* szolgáinak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira! És előhozván a hizott tulkot, vágjátok le, és együnk és vigadjunk. Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett és megtaláltatott. Kezdének ezért vigadni. Az *ő* nagyobbik fia pedig a mezőn vala; és mikor hazajöven,